

Zoals een zomer hoort te zijn

IK HERINNER me als gisteren hoe ik in het nummer dat verleden jaar na de zomer verscheen op deze plaats in *Goe Vollek* debuteerde. Uitgebreid de tijd nemen om één kaarsje uit te blazen lijkt me overdreven. Dit blad verschijnt slechts om de drie maanden en die vier 'stukjes' veranderen de wereld niet. Mocht onze samenwerking een jaar of tien blijven duren, neem ik mij voor alsnog een feestje te bouwen. De kaap van veertig heeft ook voor mij iets magisch.

Ik wil hier, net zoals verleden jaar, iets over de afgelopen zomer kwijt. Het was me wat met die zomer. Iedereen die ik tegen het lijf liep, klaagde steen en been. We waren door de gesel van het weer plots allemaal boeren die hun oogst bedreigd weten door een onverwachte watersnood. De slechtste zomer sinds mensenheugenis! De onheilsprofeten van klimaatverandering beloofden ons toch warmer en vooral droger weer van het mediterrane type? We zouden eindelijk wijn en olijfolie kunnen maken zoals in het echte Zuiden, zodat een tweede verblijf in de Provence of Italië ook al niet meer hoefde. Ons recht op mooi weer, gegarandeerd door het syndicaat der weermannen, was ernstig geschaad en dat mocht iedereen weten.

Maar tussen de plensbuien en het geklaag door gebeurden af en toe ook wel leuke dingen. Zo parkeerde ik op zondagmiddag 4 juli mijn tot slaapkamer omgetoverde camionette op het kerkplein van Gooik. Ieder jaar trek ik een paar keer op muzikale bedevaart naar dit dorpje dat zichzelf in een recent verleden de wat onbescheiden alliterende titel 'parel van het Pajottenland' opspelde. Mooi is het er anders wel. Het heerlijke festival *Gooikoorts*, dat hier sinds verleden jaar plaatsvindt, was deze keer het doel van mijn reis. Aangezien ik op zaterdag werk en mijn chef besloot net in deze periode op vakantie te vertrekken, miste ik helaas de eerste paar dagen van deze delicatessen. *Soit*. De eerste opklaring van de dag kwam er aan en met de zon op mijn gezicht wandelde ik het festivalterrein op.

Een eerste pint bestellen en bijpraten met wie je zoal in de buurt van de bar ontmoet. Er is geen festival waar mij dat zo goed lukt als hier. Kleinschaligheid heeft zo haar voordelen. Je komt iedereen gewoon tegen en vindt elkaar later op de avond nog terug ook. Niets hoeft, maar er kan veel. Zoals luisteren naast een kudde *gaitas* bijvoorbeeld. Wat klinken die instrumenten onversterkt en in open lucht — ondanks hun reputatie — bekoorlijk en aangenaam! Op *Gooikoorts* kun je naast een *gaitero* in actie in het gras gaan zitten en toch niet doof worden. Zelfs keuvelen en afspraakjes maken met wie je zeker niet mag vergeten te

dansen vanavond lukt wonderwel. Het zou binnenskamers niet waar zijn.

Gooikoorts dat is voor mij voor een dag één worden met de muziek: naar muziek luisteren, muziek maken, dansen. Je bent nooit passief, je neemt deel. Je moet haast wel. Jean-Pierre Van Hees laat zien hoe je dat doet. Je nodigt de mensen uit om mee te zingen. Op dit festival zingt iedereen dan ook mee. Het wordt geen rondje lippen, het gaat uit volle borst. Ik stel me voor dat je je als muzikant geen fijner publiek kunt dromen dan dit. Ik schat dat tachtig percent van het publiek ook zelf op de één of andere manier zelf muziek maakt. De weerklank die zo'n gehalte aan gecumuleerde ervaring oplevert, is onbeschrijfelijk. Later op de avond barst *Tref* los op het podium. Drie diatoniekers en een trosselaar op één podium spelen ten dans. Wie *Tref* kent, weet dat ze veel te weinig ten dans spelen dan goed voor ons is. Daarmee bedoel ik: ze zouden het gewoon meer moeten doen omdat ze zo goed zijn. Het afsluitend bal was dan ook wat mij betreft ondanks de overvolle dansvloer — en dit jaar lag hij vlak — één van de fijnste in tijden.

Maar het mooiste bewaren ze op *Gooikoorts* voor het laatst. Wanneer het festival afgelopen is, is het feest nog niet gedaan. Nee, nee, nog bijlange niet. We dansen gewoon verder. We zweren: tot morgenvroeg! Enkele Nederlandse muzikanten maken het bal in de tent af. Buiten giet het ondertussen pijpenstelen. Onder de tent is iedereen nat van het zweet en het condensvocht. Tot het miserabele ogenblik is aangebroken dat de tent gesloten moet worden — het spijt ons verschrikkelijk, maar het moet — en het bal — onze dure eed ten spijt — noodgedwongen stopt. Maar het is nog niet gedaan. Nee, nu nog niet. De overgang naar het volgende feest dient zich op een presenteerblaadje aan. Een jongedame begint een Ierse ballade te zingen. Een accordeonist begeleidt haar. De tent wordt muisstil. Iedereen luistert. Ook de verantwoordelijke die daarnet zo lief kwam vragen of we wilden weggaan. Dat is *Gooikoorts* ten voeten uit: schoonheid staat voor één gouden ogenblik boven de hand van de wet. Dit is de muziek die nooit in de krant komt, maar die er o zo veel toe doet. De magie van de nacht wordt geboren wanneer we met de laatste dansers samen naar het *Duvelsdroomschip* trekken om verder te zingen. We zingen tot wanneer de eerste vogels beginnen te fluiten. En wanneer de zon al ver boven de kim uitrijst, zingen we nog.

Kor Vanistendaal